

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Gottlieb Christophori Harles Anthologia Graeca Poetica

Harless, Adolf Gottlieb Christoph

Baruthi, MDCCXCII.

VD18 13527622

Ex Orphei Hymnis.

urn:nbn:de:gbv:45:1-18225

EX ORPHEI HYMNIS *)

HYMNVS VII.

Ἡλίου θυμίαμα, λιβανομόαννα.

Κλυῖθι μάκαρ, πανδερχές ἔχων αἰώνιον ὄμμα, 1
 Τιτάν χρυσαυγῆς, ὑπερίων, ἔρᾶνιον φῶς.
 Αὐτοφυῆς, ἀκάμα, ζώων ἠδέϊα πρόσοψι·
 Δεξιῆ μὲν γενέτωρ ἦῆς, εὐώνυμε νυκτός·
 Κραῖσιν ἔχων ὠρῶν, τετραβάμοσι ποσοὶ χορέ-
 νων. 5

Εὐδρομε, ῥοιζωτῆρ, πυρόεις, Φαιδρωπέ, δι-
 Φρευτά,

Ῥόμβη ἀπειρεσίς δινέυμασιν οἶμον ἐλαύνων·
 Ἐυσεβέσιν καθοδηγέ καλῶν, ζαμενῆς ἀσεβῆσι·
 Χρυσολύρη, κόσμος τὸν ἐναρμόνιον δρόμον ἐλ-
 κων·

Ἔργων σημάτων ἀγαθῶν, ὠροτρόφε κῆρε. 10
 Κοσμοκράτωρ, συρικτὰ, πυρίδρομε, κυκλοέ-
 λικτε,

E 5

Φωσ-

*) Sequuti sumus exemplar I. M. Gesneri (qui Orphei ἅπαντα edidit, curante Ge. Christoph. Hambergero, Lipsiae 1764. 8.) pag. 194. sqq. conf. Frid. Snedoerf de Hymnis Graecorum, Hafniae et Lipsiae, 1786. 8. in primis de Orpheo, pag. 48. sqq. atque Ruhnkenii Epistolam critic. II, pag. 228. sqq. et pag. 275. sqq. edit. II. ubi p. 277. de vv. 21. 22. Hymni XVIII. De Orpheo abunde disputatum est ad Fabricii B. Gr. vol. I. lib. I. cap. 18. praecipue de Hymnis pag. 147. et pag. 152. sqq. quae repetere nolo.

Φωσφόρε, αἰολίδικτε, φερέσβιε, κάρπιμε,
 καιάν¹

Ἄιθαλίς, ἀμίαντε, χρόνος πέρας ἄθανάτε
 Ζεῦ,

Εὔδιε, παμφαῖ² κόσμος τὸ περίδρομον ὄμμα,
 15 Σβεννύμενον λάμπον τε καλάϊς ἀκτίσι φαει-
 ναῖς³

Δίκτα δικαιοσύνης, φιλονάματε, δέσποτα
 κόσμος⁴

Πισοφύλαξ, αἰεὶ πανυπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ⁵
 Ὄμμα δικαιοσύνης, ζωῆς φῶς ὦ ἐλάσιππε,
 Μάσιγι σὺν λιγυρῇ τετράορον ἄρμα διώκων,
 20 Κλυθι λόγων, ἠδὺν δὲ βίον μύσῃσι πρόφαινε.

HYMNVS XVI.

Ποσειδάωνος θυμίαμα, σμύρναν.

1 Κλυθι Ποσειδάον γαιήοχε, κυανοχαῖτα,
 Ἴππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χεῖρεσσι τρίαιναν⁶
 Ὅς ναίεις πόντοιο βαθύσερνοιο θέμεθλα,
 Ποντομέδων, ἀλίδεπε, βαρύκτυπε, ἐννοσίγαιε.
 5 Κυμοθαλῆς, χαριτῶπα, τετράορον ἄρμα διώ-
 κων,
 Ἐυναλίοις ῥοίζοισι τινάσσων ἀλμυρὸν ὕδωρ.

⁶Os

13. Sol vocatur h. l. Ζεὺς honoris caussa. v. infra H. Procli v. 3. et ad illum locum doctiss. virum in Bibl. der alten Litteratur etc. part. II. pag. 15.

v. 14. παμφαῖ] Pierſon in Verifimil. pag. 30. πωλι φάειſ ſuſpicatur.

Ὅς τριτάτης ἔλαχες μοίρης βαθὺ χεῦμα Ἰα-
λάσσης,
Κόμασι τερπόμενος. Θηροῖν δ' ἅμα, πότνιε
δαίμων.
Ἐδρανα γῆς σάξοις καὶ νηῶν ἔυδρομον ὄρμην,
Ἐιρήνην, ὑγίειαν ἀγών, ἠδ' ὄλβον ἀμεμφῆ. 10

HYMNVS XVIII.

Κεραυνίου Διὸς θυμιάμα, σύρακα.

Ζεῦ πάτερ, ὑψίδρομον πυραυγέα κόσμον ἐλαύ-
νων,
Στραπτῶν αἰθερὶς σεροπῆς πανυπέρτατον
αἴγλην,
Παμμακάρων ἔδρανον θεΐαις βρονταῖσι τινάσ-
σων,
Νάμασι παννεφέλοισ σεροπὴν φλεγέθσαν
ἀναΐθων·
Λαίλαπας, ὄμβρους, πρησιῆρας, κρατεροῦς τε
κεραυνῶς 5
Βάλλων ἐς ῥοθίαις φλογερῶς, βελέεσσι καλύ-
πτων
Παμφλέκτες, κρατερῶς, φρικώδεας, ὀβριμο-
θύμους·
Πτηνὸν ὄπλον δεινὸν, χρονοκάρδιον, ὀρθοέθει-
ρον,

Αἰφνί-

1. ὑψιδρ.] Pierson. in Verisim. p. 33. malit ὑψίβρομα.
et probat Doruillii coniecturam ad Charit. pag. 773. πυρ-
σανγέα pro πυραυγέα.

8. ὀρθοέθειρον] Gesner malit τρομοκαρδ. vel potius κλε-

Αἰφνίδιον, βρονταῖον, ἀνίκητον βέλος ἀγνόν,
 10 Ροῖζα ἀπειρεσίαι δινέμασι παμφάγον ὄρμη,
 Ἄρρηκτον, βαρύθυμον, ἀμαιμάκετον, πρη-
 σῆρος

Ἐορῆσιον βέλος ὄξυ καταβάτου αἰθαλόεντος,
 Ὄν καὶ γαῖα πέφρικε θάλασσα τε παμφανό-
 ωσα,

Καὶ θεῆρες πτήσσειν, ὅταν κτύπος εἶας ἐσέλ-
 θῃ

15 Μαρμαίρει δὲ πρόσωπ' ἀυγαῖς, σμαραγεῖ δὲ
 κεραυνός,

Αἰθέρος ἐν γνάλοισι' διαρρήξας δὲ χιτῶνα,
 Οὐράνιον προκάλυμμα, βάλλεις ἀργῆτα κε-
 ραυρόν.

Ἄλλα μάκαρ, θυμὸν ἔβριμον ἔμβαλε κύμασι
 πόντος,

Ἢδ' ὄρειον κορυφαῖσι' τὸ σὸν κράτος ἴσμεν
 ἅπαντες.

20 Ἄλλα χάριν λειβαῖσι δίδε, φρεσὶν αἵσιμα
 πάντα,

Ζωὴν τ' ὀλβιόθυμον, ὅμῃ δ' ὑγίειαν ἀνασσαν'
 [Εἰρήνην τε θεὸν Κουροτρόφον, ἀγλαότιμον]
 Καὶ βίον ἐνθύμοισιν αἰεὶ θάλλοντα λογισμοῖς.

HYMNVS

νεκάρδιον, (quod etiam suspicatus erat Stephanus;) at-
 que, posteriore, vix dubitat, esse ab auctore; et ita, ait,
 pulcre iungerentur effectus terrifici fulminis ac tonitru,
 turbare et agitare cor, tum erigere pilos.

HYMNVS XXI.

Θαλάσσης θυμίαμα, λιβανομάνναν.

Ὀκεανῶ καλέω νύμφην γλαυκώπιδα τηθύν, 1
 Κυανόπεπλον ἄνασσαν, εὐτροχα κυμαίνουσαν,
 Ἄραις ἠδυπνόοισι πατασσομένην περὶ γαῖαν.
 Θράυσα ἀγυαλοῖσι πέτρῃσι τε κύματα μακρὰ,
 Εὐδειοῖς ἀπαλοῖσι γαληνίωσα δρόμοισι, 5
 Ναυσὶν ἀγαλλομένη, θηροτρόφε, ὑδροκέλευθε·
 Μήτηρ μὲν Κύπριδος, μήτηρ νεφέων ἐρεβεννῶν,
 Καὶ πάσης πηγῆς νυμφῶν νασμοῖσι βρυέσης·
 Κλυθί μιν, ὦ πολύσεμνε, καὶ εὐμενέσσ' ἐπ-
 αρήγοις,
 Εὐθυδρόμοις οὖρον ναυσὶν πέμπουσα μάκαιρα. 10

HYMNVS LXVII.

Ἑγείας θυμίαμα, μάνναν *).

Ἱμερόεσσ', ἐρατῇ, πολυθάλμια, παμβασίλεια, 1
 Κλυθί μάκαιρ' ὑγεία φερόλβιε, μήτηρ ἀπάν-
 των.
 Ἐκ σέυ γὰρ νῆσοι μὲν ἀποφθινύθουσι βροτοῖσι,
 Πᾶς δὲ δόμος θάλλει πολυγηθῆς εἴνεκα σεῖο,
 Καὶ τέχνην βροίθουσι ποθεῖ δέ σε κόσμος
 ἄνασσα, 5

Με-

*) Conf. infra, H. Ariphronis. Vertit eum Gludius in Biblioth. der alten Litteratur und Kunst, part. III. pag. 49. sq.

Μῆνος δὲ συγγεί σ' αἰδῆς ψυχοφθόρος αἰεὶ.
 Εὐθαλῆς, εὐκταιοτάτη, θνητῶν ἀνάπαυμα.
 Σὲ γὰρ ἄτερ πάντ' ἐσὶν, ἀνωφελῆ ἀνθρώ-
 ποιῶν.

1 Οὔτε γὰρ ὀλβοδότης Πλῆτος γλυκερὸς θα-
 λήσιν,

10 Οὔτε γέρον πολύμοχθος ἄτερσέο γίνεται
 ἀνήρ.

2 Πάντων γὰρ κρατέεις μένη, καὶ πᾶσιν ἀνάσ-
 σεῖς.

Ἄλλὰ θεὰ μόλε μυσιπόλοισ ἐπιτάρροθος αἰεὶ,
 ῥυομένη νῆσων χαλεπῶν κακόποτμον ἀνίην.

Διονυσίῳ ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα *).

Εὐφημείτω πᾶς αἰθέρ.

Οὐρα, τέμπεα σιγάτω,

Γῆ, καὶ πόντος, καὶ πνοιαί,

Ἦχοι, Φθόγγοι τ' ὀρνίθων

Μέλει δὲ πρὸς ὑμᾶς βαίνειν

Φοῖβος ἀκερσεύομας, ἀρχέτας.

Χιονοβλεφάρε πάτερ Ἄεσ,

Podó-

*) Suauissimum hunc hymnum ex recensione *Burettii* in *Histoire de l'acad. des Inscript.* tom. V. pag. 185. codice regio vsi, et *Brunckii* in *Analectis* tom. II. pag. 253. sq. reddidimus. Recepit eum, germanice vertit atque eruditè explicauit cl. *Degen* in edit. sua *Anacreontis*, *Altenburgi* 1787. 8. pag. 200. sq. et pag. 290. sqq. De *Dionysio*, et de hymno hoc vide quoque *Snedorf* de hymnis vett. gr. pag. 61. sqq. et pag. 68. sq. vbi recusis est cum lectionis varietate, notis adspersis. *Koeppen* recepit eum in *Anthologiam* suam graecam, et explicuit tom. III. pag. 171. sqq. conf. *Herderi* zerstreute Blätter part. II. pag. 202. sq.

1. Ut in *Bionis* carmine I. in *Adonim* omnis natura ad luctum communem propter illius obitum prouocatur; ita in hoc hymno, *Apolline* aduentante, omnes naturae partes silere iubentur.

7. Ab hoc versu incipit hymnus. Elegans est et valde poetica pictura orientis diei, aurorae, quae nobis prima luce adparens lucida albaque videtur, (hinc audacter *niueum supercilium* illi tribuitur,) et solis orientis. *Phoebus* dicitur regere roseum currum, cum (nam ὑπὸ est h. l. pro μετὰ) equis alatis, propter celeritatem. Audacius tamen canit πάλων πτόνοισ ὑπ' ἰχθυοισ. *Ouid.* *Trist.* III. 5. 55. *Hunc utinam nitidi solis praenuntius ortum adferat* admisso *Lucifer* albus equo. *Tibull.* 1. 3. 93. — hunc utinam nobis *Aurora* nitentem *Luciferum* roseis candida portet equis. conf. *sch. Heyne* ad *Tibulli* locum. — ἀντιζ,